

Abstrakt

Tato práce se snaží dokázat, že Shelleyho koncept udržitelné revoluce je založen na přírodě. Pojem „příroda“ se vztahuje jak na lidskou přirozenost (láska, emoce), tak na přírodní svět (životní prostředí). Příroda funguje jako vyvážený systém. Společnost postavená na nepřirozenosti (násilí, nemorálnost) je neudržitelná, protože její samotné základy jsou nestabilní. Společnost založená na přírodě je proto klíčem k nastolení dlouhodobé sociální reformy. Podle Shelleyho by změna měla být především přirozená, aby byla dlouhodobě udržitelná. Násilné revoluce nakonec selhávají, tyranské vlády dosáhnou svého konce, protože jsou kvůli své nemorálnosti vzdáleny přírodě. Ve svém eseji „A Defense of Poetry“ Shelley argumentuje pro morální systém založený na lásce, empatii a porozumění. Tyto emoce jsou podle Shelleyho ze své podstaty lidstvu přirozené, a tudíž morálně správné. Společnost, která postrádá schopnost milovat, je prázdnou skořápkou, která nedokáže navázat spojení s přírodním světem. Je nemorální, a proto je neudržitelná.

Tato práce se bude zabývat Shelleyho myšlenkami o udržitelné revoluci v jeho krátkých básních „Ozymandias“ a „Óda na západní vítr“ a v jeho dramatických básních *Odpoutaný Prométheus* a *Vzpouřila se Islámu*. S využitím myšlenek obsažených v těchto textech a s podporou argumentů v Shelleyho esejích „A Defense of Poetry“ a „On Love“, se tato práce pokusí ukázat, že Shelley obhajoval znovuzrození lidstva prostřednictvím ochrany životního prostředí. V době, kdy bylo životní prostředí poprvé ohroženo masovými průmyslovými procesy, Shelleyho angažovanost v politických a filozofických směrech otevírá jeho dílo ekokritické interpretaci. To je důležité zejména v současném literárním diskurzu, ve kterém převládají ekokritické narativy, a ve kterém je povědomí o potřebě ochrany životního prostředí již značně rozšířené. Příroda a lidstvo jsou nerozlučně spjaty do té míry, že utrpení jednoho znamená utrpení druhého. Lidská zkaženost představuje vnější vliv narušující rovnováhu přirozeně udržitelného prostředí, jež znečišťuje krajinu a poškozují ekosystémy. Společnost postrádající empatii též postrádá citlivost zacházet s životním prostředím jako s živým systémem, místo toho jej komodifikuje jako zásobu zdrojů, které jsou jí k dispozici. Tím způsobem lidstvo ve své nemorálnosti omezuje svou vlastní přirozenost. Nemůže-li být příroda svobodná, nemůže být svobodné ani lidstvo, což vede k cyklu nemorálnosti a ničení. Shelley proto argumentuje pro sebeidentifikaci blíže propojenou s přírodou, která by zajistila dlouhotrvající svobodu.